

A KÜSZÖBÖN

Nyitva az ajtó a küszöbön állok
hatalmas sötét kutya
nyirkos nyelveként
nyaldossa szemem a szél
magányos mint én
a küszöbön álló
hótalan tél
sötétjében

ISMÉT EGYEDÜL

Ismét egyedül vagyok a sötétben
a fekete macskával mely egyszerre
létezik és nem létezik
s a hirtelen úgy maradt
megírt és megíratlan versekkel
míg ki nem megyek – az üres telek mögött
együtt nyugszik le Jupiter és Vénusz
az éj olvadó hótól és tavasztól illatos
a tavasztól mely messziről onnan közeleg
hol egymás után hunynak ki a fények
és minden ami számít ismét a helyén van
a varjú a tetőhöz támasztott létrán
a hold délkeleten
az autók sorban a szállodák előtt
a versvázlatok a jegyzetfüzetben

A DOLGOK

A dolgok nem emlékeztek a nevükre és én kezdem elfelejteni őket
lyukas zseb az emlékezet nem tartja meg az aprót
a szavakat és fogalmakat egyesek már a középkorban is tudták ezt
és némelyek kétségbeejtő korunkban sem felejtették el
és megőrzik amit azelőtt mások hordoztak és zsibbadt kezük
elengedett mint egy madárkát gyíkot vagy morzsaszemet
valamit a valami és a semmi között
köztünk és a felejtés között
valamit aminek nincs kezdete nincs vége nincs jelentősége

KÖDCSILLÁM

Ködc sillám az olvadó jégtáblák felett
a délutáni nap sápadt korongja
és a mozgolódó tenger alig érezhető illata
minden úgy telve van fénnel
hogy minden gondolat elcsitul fejemben
és a tér a közeg csendje párás káprázata
hatja át e pillanatot melyben elvész a különbség

közel és távol
értelem és érzelem
a felhők és a házakon meg a kertek almafáin ülő pára
látvány és látszat közt
meg amit írni akartam és amit írtam aközött

MILYEN ELCSÉPELT

Milyen elcsépeelt ez a világ de aligha vagyunk örökké benne
csordogál az idő és nyári meleget és nyugalmat lehel
szinte csak nekünk könnyen elfeledkezünk magunkról
míg a nap elő nem bújik egy nagy felleg mögül
és ideje visszatérni az életbe ahol nem mindenki tudja
kiért és meddig kell cipelnie keresztjét – holott az ablakon túl
a közelőgő sötétben és csendes magányban fehér liliumok
virulnak és hervadnak mindegyik magáért és mindannyiunkért

AZ ÉLET ÉRTELMÉT KERESVE

Az élet értelmét keresve feláldozzuk az életet az értelemért
és szárnyainkat magasröptű szavainkért
pedig emlékezet nélkül semmi nem változik
épp csak van csak áll csak repül csak átvonul
a tűlevelek egymás után búcsúznak a fenyőfa kihunyó gyertyáitól
csak az életükért küzdő lángok utolsó pislákolása
tükröződik az ezüstös csúcscsúszon a mennyezet alatt
ha nincs emlékezet semmi nem marad meg épp csak van minden
és lehetetlen bármit tudnunk vagy bizonyítanunk
és megérteni hogy a léttől vagy a nemléttől szenvedünk

CSAK AZ IMA

Csak az ima marad
ha minden elhangzott és nincs mit mondani
Isten marad ha minden amiben hinni lehet
odavan és többé nincs miben hinni
de a széna a padláson a kenyér az asztalon
fehér vászonkendő alatt
Minderről írtam már valamikor
ahogy előttem és mindannyiunk előtt mások is
de közel a nap amikor nem lesz különbség
aközött hogy pár szóm mindent elmond
vagy semmitmondó minden szavam

Szilágyi Mihály fordításai